

Da den sidste datter blev konfirmeret i 1857, fik enken udbetalt 12 rigsdaler til hendes klæder – men samtidig fik hun også besked om, at da der nu ikke boede flere børn hjemme, måtte hun til 1. maj flytte sammen med Maren Sørensdatter i en stue, der var blevet ledig efter Mikkel Brændehuggers død.

Fattige forhold, men børnene fik deres konfirmation, der sikkert har været en fest for dem.

Selv om man nok kan skønne, at der ikke har været midler til ret stor festivitas i den lille stue i Fattighuset.

Anne og sognerådet

Sognerådets opgaver var mange og mangeartede, men hovedopgaverne drejede sig om Fattigvæsenet, Vejevæsenet og Skolevæsenet.

Sognerådets forhandlingsprotokol afslører, hvordan man dengang behandlede sagerne – og her skal fortælles om pigen Anne og om hvorledes sognets vise fædre gennem syv år ofte havde hendes navn med på sognerådsmødernes dagsorden.

Det hele begyndte i september 1843. Formanden kunne berette, at en pige fra sognet, Anne, var sat under tiltale for løsgængeri i Viborg. Bedre blev det ikke, da Anne kom tilbage til sognet, og det da viste sig, at hun var højfrugtsommelig.

Sognerådet bestemte, at hun skulle på omgang – det vil sige, at gårdene skulle skiftes til at huse og føde hende efter en bestemt turnus. Jo mere hartkorn en gård havde, des flere dage skulle den have hende i hver omgang.

Baron Ove Gyldenkrone, der også var medlem af sognerådet, protesterede, og i stedet blev Anne bortliciteret foreløbig til maj til smeden, der havde budt lavest – 17 rigsdaler og 5 mark.

I marts 1844 fødte Anne en søn, og fra maj blev hun sat på omgang. Der blev gjort et forsøg på at få hende bortliciteret, men ingen ville have hende og barnet for de 20 rigsdaler, som sognerådet ville betale. Et forsøg på at få Anne anbragt i et arbejdshus i Horsens glippede også, men så var der året efter tre, der bød på barnet, som sognerådet bortliciterede til den lavestbydende – og det lykkedes i sommeren 1845 at få Anne fæstet på Mallinggård.